

מרבת-רגליים ושלשול

קוריאה

מדוע מרבת-רגליים לא התחתנה עם שלשול?
שמעו מה סיפר לי על כך הנחליאלי.

לפני זמן רב חיה תחת אבן גדולה מרבת-רגליים
יפהפיה. היא הייתה מודעת ליופייה וגנדרנית גדולה,
ולא הפסיקה להתפעל מרגליה
הקטנטנות. ומאחר שהיו לה
אלף רגליים, אזי כשהתחילה
להתפעל בזריחת השמש, הרי
שגמרה רק בערב שלמחרת.
ולא רחוק מהאבן של
מרבת-הרגליים חי שלשול ארוך.
היה זה השלשול חרוץ מאוד.
ימים שלמים הוא חפר באדמה,
בנה מנהרות ומעברים
תת-קרקעיים והיה מאוד מרוצה
מעמלו.

מהזחילה המתמדת תחת האדמה גופו של השלשול
נעשה מבריק, מאורך מאוד וגמיש.

יום אחד אחרי גשם יצא השלשול מהבית

התת-קרקעי שלו אל פני האדמה, ראה את
מרבת-הרגליים ומיד התאהב בה.

ומרבת-הרגליים ראתה את השלשול וגם היא
התאהבה בו. ועוד באותו יום מצא השלשול שדכנית,

לטאה אחת זקנה, ושלח אותה להוריה של
מרבת-הרגליים. הלטאה כל כך הללה את יופיו של

השלשול, את גופו הארוך

והגמיש, את ביתו התת-קרקעי

רב הקומות, שמרבת-הרגליים

מיד הסכימה להתחתן עם

השלשול.

כשרק שמעו על כך שלשולים

אחרים, התחילו להתפתל,

להיאנח ולהתלחש. "זה היום!"

אמרו אחדים "רק תחשבו -

לאישתו אלף רגליים! השלשול

המסכן לעולם לא ישלם את

היא חשבה על הבגדים הארוכים, אותם תצטרך לתפור לבעלה, על כך שאת הבגדים האלה צריך יהיה בלי הפסק לכבס ולעמלן, שיהיה עליה לדאוג שהדירה תהיה נקיה, יבשה ונעימה.

כששכבה תחת האבן חשבה מרבית-הרגליים על כך יומם ולילה והתעצבנה בסוף כל כך שהחליטה לא להתחתן עם השלשול. ובאותו הזמן השלשול התחיל לחשוב על כל שאמרו לו המכרים. חשב והתחיל לדאוג "בעצם מאין אקח את כל הכסף הזה הדרוש כדי לרכוש למרבית-הרגליים את כל הנעליים?"

וכשעשה חשבון כמה צריך לשלם עבור חמש מאות זוגות נעלים פשוטות, התכווץ מרוב התרגשות. וכשחישב כמה יעלו לו חמש מאות זוגות סנדלי

חשבוננו של הסנדלר!"
ואחרים אמרו "אישה - גנדרנית! היא תהיה זקוקה לחמש מאות זוגות נעלי בית, חמש מאות זוגות נעליים ליציאה לרחוב, וחמש מאות זוגות סנדלי קטיפה אדומה לנשף וחג!"
וחברי מרבית-הרגליים גם כן לא היו מרוצים. "מה היא רואה בשלשול הזה? הרי אין לו אפילו זוג רגליים אחת. איזה מין יופי זה!"
"רק תחשבו" אמרו אחרים "כמה ימים היא תצטרך לגזור, לתפור ולעמלן בגדים של יצור כה ארוך ומגושם!"
ועוד אחד העיר "מרבית-הרגליים המסכנה! לעולם לא תהיה לה רגע מנוחה. היא תאלץ מבוקר עד ערב לכבס, לעמלן ולגהץ את בגדי בעלה. הרי השלשול חי באדמה והוא מוכרח להחליף בגדים עשר פעם ביום."
רכילות חבריה הדאיגו את מרבית-הרגליים מאוד. ובזמן שהחתן חפר תחת האדמה קומה חדשה לאישתו העתידה, מרבית-הרגליים התחילה לחשוב על חובותיה העתידיות.

קטיפה אדומה, כמעט ואבד את הכרתו.
"זה בלתי אפשרי!" קרא השלשול "ואיפה היא תחזיק
את כל ההנעלה הזו? ואיזה רעש יקום בדירה
כשמרבת-הרגליים תתחיל ללכת בנעליים בעלות
סוליות עץ! מדפיקות כאלה אפשר להחריש!"
השלשול המסכן ראה כבר את עצמו הרוס, חרש
ותשוש. הוא סגר את עצמו בחדר המרוחק ביותר של
ביתו, לקח דיו ומכחול וכתב למרבת-הרגליים מכתב
סירוב.

ובאותו הזמן שבו מרבת-הרגליים קיבלה מכתב
מהשלשול, השלשול קיבל מכתב דומה
ממרבת-הרגליים. כך התבטל השידוך והשלשול
נשאר לתמיד רווק ומרבת-הרגליים עד מותה נשארה
בבדידות תחת האבן הגדולה.
והשלשול הטיפש לא ידע שמרבת-הרגליים לא נועלת
בכלל נעליים אלא הולכת יחפה, ומרבת-הרגליים
הגנדרנית לא חשדה שהשלשול לובש תמיד את
אותם הבגדים, שמעולם לא מתלכלכים.
כך קורה, כשמקשיבים לסיפורים של אחרים
ומאמינים לדיבורים ריקים.